

új város

XXV. évfolyam
7-8. szám
2013. július-aug.
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft



Nemcsak a víz okozott
meglepetést: szolidaritásból
is ötösre vizsgáztunk!

MEDDIG ÉR
AZ ÁR?

	Città Nuova GRUPPO EDITORIALE
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Sviat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Sviyet novisviyet@novisviyet.net
	India: Living city indiaczfbom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfarmwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujas Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Gyakorlati vetületek
Cirill és Metód
- 5 Sportos nyár

Pszichológia

- 6 Internetfüggőség
Smohai Máté

Nézőpont

- 8 Értékesnek lenni
Fábrí Anna
- Ikkrek
Sudár Balázs
- 9 Férfinek és nők
teremtette...
Gáborné Haáz Andrea

Fókuszban

- 10 Testközelben
Tóth Pál

Az egység lelkesége

- 13 Szeretetből lettünk
megteremtve a szeretetre
Igino Giordani
- 14 Az élet igéje - július
Érdek nélkül
ajándékozzuk magunkat
Chiara Lubich
- 16 Az élet igéje - augusztus
A szeretet ingyenes
és egyetemes
Chiara Lubich

Környezetünk

- 18 Az árral szemben
Tóth Judit és
Erhardt Ágoston

Életmód

- 20 Internet és pornográfia
Jézust szeretni a
testvérben
- 21 Elkötelezetten
Patty Taboada

Aktuális

- 23 Bennszülött tekintet
Elűzik az indiánokat

Társadalom

- 24 Munkahelyi konfliktusok
Emanuela Megli

Médiavilág

- 26 Esemény, mozi, kiállítás
Göbel Ágoston

Alkotó

- 29 Minú, a tenger gyöngye
Mariateresa Franz

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini



CIVIL KURÁZSI

Manapság sehol a világon nincs könnyű helyzetben a nyomtatott sajtó. Az internet térhódítása és a gazdasági recesszió is új utak keresésére ösztönzi a kiadókat és a szerkesztőségeket. A nem első sorban üzleti alapon működő keresztény sajtóorgánumok pedig a küldetésüket próbálják meg újrafogalmazni, új kapcsolódási pontokat keresve korunk társadalmával.

„Az a küldetésetek, hogy begyógyítsátok az evangélium és a kultúra közötti törés sebeit” – mondta nemrég Ferenc pápa a *Civiltà Cattolica* olasz jezsuita lap munkatársaihoz intézett beszédében. „Nem az a feladatotok, hogy falakat építsetek, hanem hidakat. Folytassatok párbeszédet azokkal, akik nem osztják a keresztény hitet, de hiteles emberi értékeket hordoznak, továbbá azokkal is, akik szemben állnak az egyházal. A párbeszéd ugyanis azt a meggyőződést hordozza, hogy a másoknak is van valami jó mondanivalója, ehhez pedig le kell tenni a fegyvereket.” Ehhez a párbeszédhez azonban szükség van a társadalom és a kultúra valós kérdéseinek ismeretére, a mai ember vágyainak, örömeinek és drámájának befogadására, hogy az evangélium fényében tudjunk megoldásokat felajánlani számukra. Istenhez kell elvezetnünk az embereket, de ehhez „elmélyült tanulmányokra, érzékenységre és tapasztalatra van szükség a tudás, a művészet, a politikai, a gazdasági és társadalmi élet minden területén” – fűzte még hozzá a Szentatyá.

A nyitás gondolata hangsúlyosan visszatér a pápa beszédeiben. Erre biztatta az egyházi mozgalmakat is pünkösdkor. Az „ablakok fokozatos kitérítése” azonban már XXIII. János óta jelen van az egyház életében és különös hangsúlyt kap a II. Vatikáni Zsinat tanításában. Olasz testvérnapunk, a *Città Nuova* is ebben a szellemben fogalmazta újra küldetését azon a három napos munkaértekezleten, amelyen a lap mintegy 150 munkatársa vett részt. A kiadó 1956 óta áll az egység kultúrájának szolgálatában, és mára a kéthetente megjelenő lap mellett egy online napilapot, egy online hetilapot is megjelentet, a számos mellékletéről, időszak kiadványáról nem is szólva. A szerkesztőség körül valószínű, az egész országra kiterjedő kulturális hálózat épült ki, amelyben újságírók, bloggerek, helyi



Az Új Város lap és az Új Város online a keresztény kultúra újraéledésének egyik eszköze lehet.

terjesztők, kulturális szervezők önkéntes alapon foglalkoznak össze annak tudatában, hogy a keresztény kultúra újraéledése manapság egy újfajta civil kurázi kérdés. „Jelen lenni a frontvonalakon, ott, ahol a mai ember problémái megnyilvánulnak, szembenézni az aktuális kihívásokkal, teret engedni a párbeszédnek, lehetőséget adni a kérdések megvitatására. Ehhez partnerségre van szükség, összefogások kezdeményezésére a közjó megvalósításának érdekében” – fogalmazták meg a közeljövő feladatait.

Úgy gondolom, hogy az *Új Város lap* és az *Új Város online* is – szerény lehetőségeihez képest – teljes mértékben magáénak érezheti ezeket a célkitűzéseket. A tartalmi megújuláson túl különös jelentősége lehet számunkra annak a gondolatnak, hogy az „új város” a szó eredeti jelentésében az emberi közösség konkrét szeretet-kapcsolataira utal. Kibontakozó civil társadalmunkban talán egyre többen fogják felfedezni, hogy a lap ennek a megújulásnak az eszköze. ■

Gyakorlati vetületek

Katolikus Társadalmi Napok Magyarországon



Magyarországon első alkalommal rendezik meg a Katolikus Társadalmi Napokat 2013. szeptember 20-tól 22-ig, amely során interaktív programokkal mutatkozik be több mint negyven egyházi és civil szervezet által működtetett szociális és oktatási célú intézmény, közösség. A program szervezői fel akarják hívni a figyelmet arra, hogy a társadalom működésével és a közjával kapcsolatos alapelvek nemcsak egyházi

dokumentumokban és a templom falai között fogalmazódnak meg; a keresztények a gyakorlati megvalósításban is hangsúlyos szerepet vállalnak. Több ezer helyen folyik hazánkban nap mint nap csendes munka: szenvedőkért, betegekért, idősekért, gyermekekért. A budapesti Múzeumkertbe szervezett kerekasztal-beszélgetések mellett számos koncertnek és a közönséget is bevonó eseménynek adnak helyszínt a pavilonok

és színpadok. A Katolikus Társadalmi Napok előzménye az Európa nagyvárosaiban 1904 óta megrendezett Társadalmi Hét tradíciója. A rendezvény a társadalom egészéhez kíván szólni, korosztálytól és vallási felekezettől függetlenül. Kiemelt célja, hogy minél több keresztény és nem keresztény embernek mutathassa be a Magyar Katolikus Egyház szociális tanításának lényegét és annak gyakorlati vetületeit. A rendezvény alkalmat kíván teremteni arra is, hogy a program ideje alatt lehetőség legyen önkéntes munkával bekapcsolódni az intézmények tevékenységébe. ■

Cirill és Metód

1150 éves jubileum

Az UNESCO a 2013-as esztendőt Cirill és Metód évének nyilvánította. 1150 esztendeje érkezett a szláv népek közé a tesszalónikai születésű testvérpár. Szent Cirill és Szent Metód Európa társ-védőszentjei, akik Boldog II. János Pál 1985-ben készült, róluk szóló enciklikájának szavaival fogalmazva: „felbecsülhetetlen munkát végeztek a szláv népek között a hithirdetéssel, és felhívták a figyelmet a kiengesztelődésre, a testvéri együttélésre.

Sokat tettek az emberi fejlődésért és az egyes nemzetek méltóságának tiszteletben tartásáért.” „Cirill és Metód meg voltak győződve arról, hogy az egyes népek nem mondhatják magukénak maradéktalanul a Kinyilatkoztatásról szóló tanítást, mindaddig, amíg azt nem hallották saját nyelvükön, és nem olvasták saját ábécéjük betűivel” – ezeket a szavakat már XVI. Benedek mondta néhány évvel ezelőtt egyik katekézisében. A



szláv nyelv, melynek e két testvér adott írott és maradandóbb formát, Cirill és Metód halála után is virágzott, fejlődött. Ma már tizenhárom nyelv és sok különböző nyelvjárás tartozik a szláv nyelvek

közé. Az ezeket beszélők milliói merítenek abból, hogy Isten szavát a saját nyelvükön olvashatják. A jubileumi év kiemelt része július 5-e, mely Szlovákia nemzeti ünnepe, Szent Cirill és Metód napja. ■



Sportos nyár

Irány a szabad levegő!

Az *Archives of Pediatrics and Adolescent Medicine* című orvosi folyóirat néhány hónapja közzétett egy elemzést, mely tucatnyi tanulmányt dolgozott fel. A világ különböző részein megjelent írásokat foglaltak egybe, hogy rámutassanak, hogy a mozgás javítja az agy vér- és oxigénellátását, ami közrejátszik abban, hogy a nagyobb aktivitású gyerekeknek javulhat a tanulási teljesítményük is. Az aktivitás hormonokon keresztül segít a felgyülemlett fe-

szültség levezetésében, javítja a hangulatot és gyorsítja az új idegsejtek kialakulását. Amikor pedig tanulni sem kell, pláne megéri kimenni a friss levegőre! Ha végre itt a nyár... akkor nemcsak standra menni jó, hanem mozogni, kirándulni is. S bár az *Archives of Pediatrics* elemzése a gyerekekre vonatkozott elsősorban, a felnőttek ugyanúgy kivehetik a részüket a sportolásból. Ideje, hogy a helyből távolbanézést és a százas csatornaváltót felváltsák a közös hegymászások,

focizások, evezések és séták. Hacsak valaki nem a szobabiciklizés megszálottja, a nyár rengeteg hatásos sportolási lehetőséget rejt magában. Orvosok szerint egészségügyi szempontból a legjobb az úszás, a röplabda, a tánc és a biciklizés. Ha pedig extrémebb vizekre evezünk, a vízisí, a rafting és a szörf is hatékony nyári sportnak számít. Hazánkban is van lehetőség gyakorolni ezeket, ha valaki kedvet (és pénztárcát) érez hozzá. Ráadásul a nyári melegben fokozottabb a kalóriaégetés is, valamint az sem mellékes, hogy a közös élmények mindig sokat dobnak az ember jókedvében. Persze, ha valaki munka vagy sérülés miatt a lakásába kényszerül, a televízió

és az interneten keresztül figyelemmel követhet több nagyszabású sporteseményt. Brazíliában Konföderációs Kupával hangolnak a jövő évi futball világbajnokságra, Barcelonában a vizes sportok bajnokai mérik össze tudásukat, Oroszországban az atlétika legnagyobbjai találkoznak és így tovább. Magyarország sem marad ilyen jellegű sportrendezvény nélkül. Augusztus tizenegyediké és huszonötödike között kerül sor Budaörsön és Érden a férfi ifjúsági kézilabda-világbajnokságra, melyre szeretettel várják a szurkolókat a szervezők. A magyar csapat Németországgal, Ausztriával, Norvégiával, Venezuelával és Gabonnal került egy csoportba. Elkél a biztatás! ■

INTERNETFÜGGŐSÉG ÉS AMIT JÓ TUDNI

A veszélyek kapcsán fontos megérteni, hogy egy eszközről van szó, amelyet használhatunk jól is és rosszul is.

Serdülők szülei gyakran aggódva tapasztalják, hogy gyermekük állandóan a gép előtt lóg, de olyan férj is van, aki döbbenet látja, amikor hazatér, hogy a kisgyermekükkel otthon lévő feleségének semmire „nem jutott ideje”, miközben órákat töltött azzal, hogy fórumokon chatelt más hasonló kismamákkal. Vajon hol az a pont, amikor már valaki kórosan sok időt tölt az internet előtt?

A kérdéshez jól jöhet néhány szempont, melyet eddig sikerült feltárnia kutató pszichológusoknak. Az alábbi blokkban található kérdések segítségével akár saját magunkat

is tesztelhetjük, hogy milyen gyakran fordul elő velünk az adott kérdésben elhangzó tartalom. Az egyes érték jelentse azt, hogy „soha”, az ötös érték pedig, hogy „mindig”. Ha az interneten kívül van bármi más kedvelt elfoglaltságunk, akkor behelyettesíthetjük azt az internet helyére (pl. sorozatok nézése, olvasás, vásárlás, stb.)

Ezek a kérdések a Problémás Internethasználat Kérdőívől származnak, és arra szeretnék ezekkel rámutatni, hogy milyen sok különböző módon mulhat az, hogy egészséges vagy problémás internethasználó vagyunk:

korántsem ott dől el a kérdés, hogy naponta hány órát töltünk internettel a szabadidőnkben. Számomra például mellbevágó volt a „milyen gyakran próbálsz titkolni, hogy...” kezdetű kérdés, ugyanis rájöttem, hogy amikor annak idején szüleim kérdezték, hogy mennyi időt játszottam a számítógépen aznap, akkor sok esetben erősen „lefelé kerekítettem”, és eszembe nem jutott volna, hogy ez a problémás használatnak, a függőségnek egy jele. Egy másik vészjelző, amely sokunkat érinthet, amikor már fáradtak vagyunk mindenhez és mindenkihez, de ahelyett, hogy elmennénk pihenni vagy aludni, vígan eltöltünk még akár órákat is a számítógép előtt. Amikor pedig szeretnénk abbahagyni, nem mindig sikerül. Ezt a jelenséget jobban megértendő, az utóbbi években agytérképezéssel (EEG, fMRI) egybekötött vizsgálatokat is végeztek, és azt találták, hogy internetezés, a video-

Válaszok:

1
soha

2
ritkán

3
néha

4
gyakran

5
mindig

1. Amikor nem internetezel éppen, milyen gyakran gondolsz arra, hogy milyen lenne most internetezni?
2. Milyen gyakran hanyagolod el otthoni teendőidet azért, hogy többet internetezhess?
3. Milyen gyakran érzed nyugtalannak, feszültnek magad, ha nem internetezhettél annyit, amennyit szeretted volna?
4. Milyen gyakran internetezel olyankor, amikor inkább aludnod kellene?
5. Milyen gyakran próbálsz titkolni, hogy mennyi időt töltöttél az interneten?
6. Milyen gyakran veszed észre magadon, amikor internetezel, hogy azt mondd „csak még pár perc és abbahagyom?”
7. Milyen gyakran választod az internetezést ahelyett, hogy a családdal lennél, vagy találkoznál a barátaiddal?
8. Milyen gyakran szenved hátrányt a munkád vagy az iskolai teljesítményed az internetezés miatt?

játékokkal való játszás és TV nézés közben az emberek homloklebenye nem működik olyan erősen, mint általában. A homloklebeny pedig többek között azért felel, hogy eszünkbe jusson az, mit kéne éppen csinálnunk, és képesek is legyünk tevékenységet váltani. Tehát internetezés közben idegrendszerünk olyan módban van, hogy könnyen elfeledkezünk a teendőinkről, akár az alvásról is, de ha eszünkbe is jut, mégis könnyen a képernyő előtt ragadunk. Ettől az időleges idegrendszerileg megalapozott akaratgyengeségtől azonban nem kell megijednünk, mert igen sok természetes és előrevívó tevékenység közben is hasonlóan működik agyunk, pl. egy jó könyv olvasása, vagy a természetben való elmerengés közben. Az akaratunkat ezekben a helyzetekben sem szoktuk megerőltetni, alulműködik a homloklebenyünk, és így ezekbe a tevékenységekbe is könnyű „beleragadnunk”. Az internetezés és ezek között a tevékenységek között jelentős azonban a különbség. Elsősorban az, hogy (szinte) folyamatosan hozzáférünk: ritkábban fordul elő, hogy alvás helyett rendszeresen a természetet csodáljuk vagy hasznos könyveket olvassunk, hiszen a természetben lemegy a nap, a könyvnek egyszer csak vége lesz, de az internetnek nincsen természetes vége.

Az akaratőről még érdemes megjegyezni, hogy életünk során két periódus van, amikor nehezebben sikerül az aktuális kedvtelés fölé emelkednie, és felülbírálnia azt: ilyen a serdülőkor és az időskor. Ennek az akaratgyengeségnek az oka az idegrendszer működésével, közelebbről a homloklebeny helyzetével magyarázható: serdülőkorban az érzelmi központok fejlődése jóval előrehaladottabb, időskorban pedig a homloklebeny vékonyodni kezd. Az akaratőről lehet viszont fejleszteni. Ezt a legutóbbi kutatások szerint rendszeres fizikai és/vagy lelki edzésekkel lehet elérni úgy, ha ezen edzések között az ember ki is pihen magát. Lelki edzésen érthetünk rendszeresen végzett elmélyült imádkozást, de a nem vallásos kutatók is igen fejlesztő lelki edzésként tartják számon a különböző meditációtípusokat. Azt találták, hogy az éveken át meditáló személyek homloklebenye mérhetően vastagabb és jobban működik a nem meditálókénál, időskorban is.

Lehetne még sokáig taglalni az internettel kapcsolatos veszélyeket, viszont ezen a ponton fontos megemlíteni, hogy igazából csupán egy eszközről van szó, amelyet használhatunk jól is és rosszul is. Nem mindegy, hogy mi uralkodunk az internethasználatunk felett, vagy az uralkodik rajtunk. A pozitív lehetőségeket egyértelműen jelzi számunkra többek között az is, hogy II. János Pápa 1999-ben Sevillai Szent Izidort nyilvánította az internetezők védőszentjévé. Tapasztalhatjuk, hogy az



internet milyen hatékony eszköze lehet a kapcsolattartásnak, élmények megosztásának, közösségi programok megszervezésének, mennyivel hatékonyabb lehet általa a munka, a tanulás. A lényeg, hogy sikerül-e igazán szeretettel internetezni. Ez alatt azt értem, hogy sikerül-e a virtuális térben lelkiismeretünk szerint jelen lennünk, hallgatnunk belső hangunkra. Szeretettel internetezni óriási kihívás, hiszen legalább három dolgot jelent. Első, hogy nem „csak úgy”, hanem a belső hangunkra hallgatva kezdjük el használni az internetet, jelentkezünk be az e-mail fiókunkba, stb. A második, hogy netezés közben a beérkező váratlan ingerek erős befolyásoló hatásai ellenére továbbra is a lelkiismeretünk szerint vagyunk jelen. Ez azért nehéz, mert gyakorlatilag bármelyik másodpercben elveszthetjük a kontrollt, még akkor is, ha az nálunk volt percek, akár órákon át. A harmadik pedig, hogy mindezen nagyon komoly kihívások után észrevevessük, hogy be kellene fejezzük a netezést, és hűségeken a belső hangunkhoz, Istenhez, be is fejezzük azt. Ennek a folyamatnak a sikeres véghezviteléhez segítségünk van mától, hogy tudjuk: ez idegrendszeri szinten is nagyon nehéz feladat, óriási önfegyelemre van szükségünk, valamint a Szentlélek és egymás segítségére is. ■

TREND

Értékesnek lenni Ikrek

Fábri Anna, egyetemi hallgató

Képzeld el a következő kis videót. Van egy fantomkép rajzoló, aki a vele szembe ülő, ám függőnnyel eltakart hölgyekről készít arcképeket, azok saját elmondásai alapján. Gyakorlott ügyességgel alkotja meg a műveket, miközben a számára ismeretlen nők elmesélik, hogyan is látják magukat. A videó azzal a csavarintással folytatódik, hogy most idegenek adnak személyleírást az egy pillanatra látott, éppen távozó nőkről. Tehát mindenkiről két kép készül. Az egyik a saját leírások alapján, a másik, egy idegen szemszögéből.

Megdöbbentő eredmény születik. A divatcégek szépségideáljai által megtévesztett hölgyek könnyes szemmel szembesülnek azzal, hogy a saját kinézetükről alkotott véleményük nagyban eltér attól, amit mások gondolnak róluk, és az idegenek által adott leírások során sokkal szebb női arc formálódott meg a rajzoló kezei között.

A video arra szeretné felhívni a figyelmet, hogy a megtévesztett, szinte teljesen lerombolt önértékeléssel rendelkező nők képtelenek tisztán látni saját értékeiket. Azzal a céllal készült, hogy a divatcégek által befolyásolt világ ne rontsa tovább az emberek lelkét, ne tápláljon téves hiedelmeket, és ne állítson elérhetetlen bálványokat az emberek elé.

A jelenség persze nem csupán a nőket érinti, hanem mindenkire hat. Egy olyan világban élünk, ami a tökéletest teszi meg alapul, és ahol az értékek csupán a külsőre szorítkoznak, és aki nem érzi magát megfelelőnek, az küzdhet élete végéig, hogy a társadalom felfigyeljen rá. Elég elszomorító, hogy csupán kevesek emelik fel a hangjukat ez ellen a sokak életét megkeserítő tendencia ellen, és csak néhányan merik kimondani, hogy rossz úton járunk.

Fontos, hogy törődjünk önmagunkkal, mert Isten a saját képmására teremtett meg bennünket, tehát nem elvetendő a szépség, sőt értéként kell felfogni azt, de nem szabad elfelejteni, hogy a külsőségek mellett tele vagyunk különbözőbbnél-különbözőbb talentumokkal, amelyeket ki kell bontakoztatnunk, és amelyek igazán értékesé teszik személyiségünket. Ezt a szemléletet kellene egyre jobban érvényre juttatnunk. ■

A BESZÉD ÉRTELME

Ikrek

Sudár Balázs, germanista

Nemrég meglepett egy irodalmi folyóirat főszerkesztőjének trágár mondata egy felolvasóesten. Hogy nyilvánosan ki mit enged meg magának, szinte már érdektelen. Jó lenne beleolvasnia Pilinszky János *Néhány szó a szavakról* c. írásába: „A beszéd tehát: adás és befogadás. Nyitottság. Szeretet. Ahol visszaélnék a szeretettel, vagy ahol megszűnik a szeretet, ott nyilvánvalóan elhal a beszéd eredendő értelme is és visszajára fordul művészte.” Azt hiszem, minden benne van.

Ha akarunk, láthatunk a környezetünkben sok olyan embert is, akik nem botránkoztatnak meg, ezért szinte észrevétlenek. Nem követve a divatos irányzatokat, sőt pimaszul mondanivalót csempészve a műveikbe. Aki nem enged az elvből, sokszor csak saját költségen kiadott kötetekkel próbálkozhat, szakszerűtlennek bélyegezve, helyi, vallási, közösségi újságok lapjaira számúzva. A kiadók tudják: ma ez nem eladható.

A piaci verseny begyűrűzött az irodalomba. A magyar társadalom tíz százaléka sem olvas szépirodalmat, így minél extrémebb írásokkal igyekszik kijönni minden boldogulni vágyó szerző és kiadó. A megszülető művek így – sokszor zseniális formai ötletekkel és kidolgozottsággal – semmi másra nem jók, mint az író személyes hajlamai kiélésére. Hanyatlóban van a gondolat, hogy az beszéljen, akinek van mondanivalója. De hogy a gyermekeim majd ezt tanulják, mint magyar irodalmat?

Csak reménykedni tudok, hogy egy új generáció tolla hegyén újjászületik az irodalom. Addig az átlagember tovább keresi a tartalmat a szövirágok között, a költő pedig megmarad a forma szakmunkásának, fényévekre a leírt szó felelősségétől, és a költői zsenialitástól, amelyet Simone Weil így írt le: „Zseni az, aki szereti az igazságot, még akkor is, ha nem jutna tovább a pusztá dadogásnál.”

Az irodalom az emberi élet valóságának ikertestvére. Az ember mindig jobbra törekvésének tükré. Ha megszűnik az lenni, kizárja magát az emberi életből. Nem lesz több, mint egy szakmai alapon szervezett szekta, amely önmagáért van, az embert pedig megfosztja egy Isten szépségére vetett reményteli pillantástól. ■

IDEOLÓGIÁK

Férfinak és nőnek teremtette...

Gáborné Haáz Andrea

Azt sem tudom, hogy fiú vagyok-e vagy lány – hagyja el szánkat néha a mondás, amikor zavarban vagyunk. Nem is gondoljuk, hogy ennek a kijelentésnek milyen súlya lehet az elkövetkező években a *gender mainstreaming* elterjedésével.

Lehet, hogy nem mindenki találkozott még a fogalommal. De feltehetően már mindenki látott olyan filmet, amely a homo- vagy biszexualisokat meglepően kedvező színben tüntette fel, és viselkedésüket, családban betöltött szerepüket a lehető legtermészetesebbnek mutatta be. Sajnos mindez nem a véletlen műve. Az ilyen filmek nem elsietelt egyéni alkotói meggyőződést közvetítenek, hanem a közösségi tudatformálás részei. Vannak olyan országok, ahol az óvodákban nem lehet fiús vagy lányos játékokat játszani, hogy a gyerekeket ne befolyásolják nemi identitásuk kialakításában. Máshol erőltetik, hogy a lányok műszaki, a fiúk segítő foglalkozást válasszanak. Ugye abszurdnak hangzik? Mindezt a „gender ideológia” jegyében.

Mi is az a gender? Az eredeti angol kifejezés a „társadalmi nemet” jelenti, azaz azt a nemi szerepet, amely a neveléssel alakul ki bennünk. A fogalom mögé egész ideológiai mozgalom sorakozott már fel és dolgozik azon, hogy az eredeti jelentést torzítsa. Míg a klasszikus pedagógia is foglalkozik a nemi szerepek formálásával, addig a gender ideológia kijelenti: a nem választható és az teljességgel a társadalom terméke, azaz születésünkkel meglévő nemünk csak egy adottság, amelyet tetszés szerint alakíthatunk. Ez a felfogás beláthatatlan következményekkel jár a személyes pszichés fejlődésre, a családok életére és a társadalom egészére. A nyugati országokban ez a felfogás egyre terjed, a homoszexualisok házasságát elfogadó európai törvények szinte már csak a jéghegy csúcsát jelentik. Nem lebecsülendő azoknak a jogszabályoknak a növekvő súlya, amelyek azt a bibliai igazságot támadják, hogy az Isten férfinak és nőnek teremtette az embert. Véleményem szerint érdemes minden olyan egyházi és civil kezdeményezést segíteni, amely ezt a bibliai tanítást védelmébe veszi. Különböző néhány évtized múlva könnyen kerülhetünk abba a helyzetbe, hogy gyermekeink valóban nem fogják tudni, hogy fiúk-e vagy lányok. ■



Fotó: Sándor Beáta

Nagyon különböző lehet, ahogyan magunkat látjuk, és ahogyan mások látnak minket.

A kultúrában tapasztalható válság ellenére is meg fog valami új megszületni.

A meglegházasság ellen tüntettek a francia fővárosban 2013 januárjában.





Az internetes orvosi diagnosztikában világhírűvé lett fiatal magyar orvos kutató írja blogjában, hogy a szakmai közösségi hálózatok csak akkor működnek, ha korábbi konferenciákról vagy közös projektekről személyesen is ismerjük azokat, akikkel a Twitteren vagy a Facebookon együttműködünk egy-egy probléma megoldásán. A betegekkel való kapcsolatban is elsődleges szerepe van a konkrét szituációnak, „ahol, érzem a beteg leheletét” – vallja. A másik testének észlelése természetesen nem korlátozódik a pusztán fizikai jelenlét tudomásul vételére, hanem lehetőséget nyújt a valódi kapcsolatra, ahol a test az első kommunikációs csatorna, amely árulkodik belső állapotunkról: hasznos információkat szolgáltat orvosunknak, segítségével közölhetjük érzéseinket, aggodalmainkat, vágyainkat is. Ehhez persze igazi odafigyelésre, valódi kölcsönösségre van szükség.

TESTKÖZELBEN SZAMÁR TESTVÉR ÚJRA FELFEDEZÉSE

A KÖZÖSSÉGI HÁLÓZATOK ÉS A
VIRTUÁLIS KAPCSOLATOK KORÁBAN
ÚJRA FELFEDEZÉSRE VÁRNAK A HÚS-
VÉR EMBERI TALÁLKOZÁSOK.

A test elvesztése

A szituációban megvalósuló testközelség nem csupán a gyógyításban fontos. A közgazdász Luigino Bruni egyik cikkében azt állítja, hogy az intézmények akkor embertelenednek el, amikor szem elől tévesztik a konkrét emberi személyt, annak egyedi szellemi és testi valóságát. Nem állít kevesebbet, mint hogy újra kell gondolnunk a testünkhöz való viszonyunkat ahhoz, hogy kiutat találjunk a munka világának mai valóságából.

A valós emberi testről van természetesen szó, nem a női és férfi trendmagazinok bálványairól, nem a médiafogyasztásra szánt, tökéletesre profilírozott fiatal testekről, hanem a valós életet élő ember kézfogáskor izzadó vagy remegő tenyeréről, a másik pirosposztgás vagy éppen sápadt arcáról, a szemében ülő bánatról vagy önfeledt vidámságáról. Akik ismerik egymást, már a másik arcizma rándulásáról tudják, hogy mi zajlik benne.

Fent: az emberi kapcsolatok testben élő kapcsolatok.

Lent: nem egyszerű az út korunk reklámáradatától a normális emberi kapcsolatokig.

Amikor nem érzem a másik testének illatát, közelségét, amikor nem fogdom testének ezer fizikai megnyilvánulásából felém áradó információit, amikor nem nézek a szemébe vagy nem helyezem kezemet a vállára, akkor csupán egy virtuális avatárral van dolgom, vagy az internetes hálózat valamelyik végén ülő partnerrel, és nem fogok tudni igazán helyesen viszonyulni hozzá, nem leszek képes helyes döntéseket hozni vele kapcsolatban.

A régi paraszti kultúrát, de még a gyári ipari termelés kemény világát is a hús-vér emberi kapcsolatok jellemezték. Ma azonban egyre több az olyan munkakapcsolat, ahol a résztvevők nem kerülnek fizikai közelségbe egymással. Az üzlettársak, a beszállítók, de néha a kollégák is absztrakt és távoli kategóriákká válnak, költségtényezőkké, emberi erőforrássá, számokká. Nem jelennek meg előttünk testi mivoltukban, és így nem igazán személyek számunkra. Az ingatlanközvetítő irodák tudatosan távol tartják egymástól az eladót és a vevőt, nehogy azok a hátuk mögött állapodjanak meg egymással, megkerülve ezzel a jutalék megfizetését. Így nincs már igazi alkuszituáció, nincs pszichológiai

hadviselés a vételár körül, de elmarad az egymás tenyerébe csapás is.

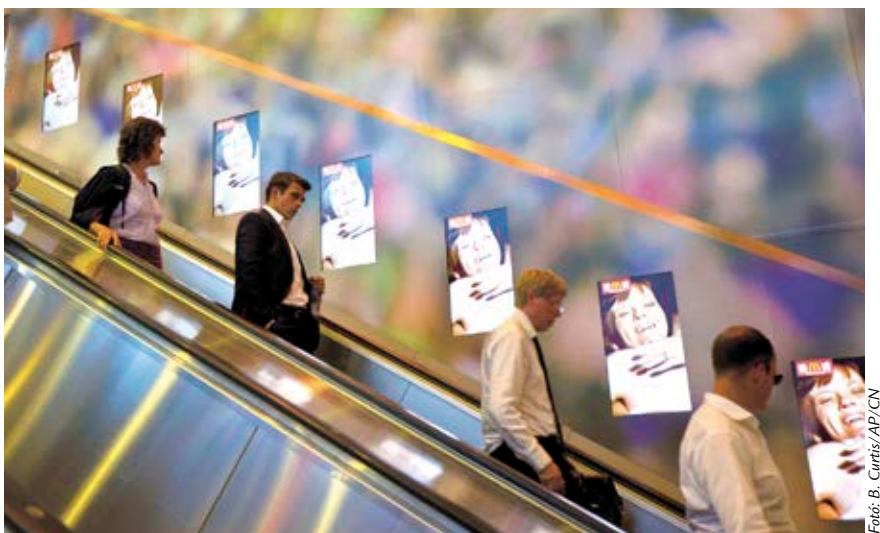
Köztudott – írja Bruni –, hogy az emberi közösségek akkor kerülnek valóságba – legyen szó családról, szerzetesi közösségről vagy munkahelyről –, amikor felhagynak azzal a szokással, hogy közös asztalnál étkezzenek.

Testi lény

Az emberi lény testi lény. Az emberi személyhez szervesen és elidegeníthetetlenül hozzátartozik a teste is. A dolgokat úgy ismerjük meg, hogy megérintjük, kézbe vesszük őket. Mielőtt még szavakat vagy fogalmakat használnánk, az érzékszerveinkből, elsősorban az érintésből szerezzük első és mély valóságismeretünket.

Komolyan venni a testünket azt jelenti, hogy jelentőséget tulajdonítunk mind az öt érzékszervünknek, mert azokat a találkozásokot tekinthetjük valóban emberi találkozásnak, amelyekben az összes érzékszervünkkel részt veszünk.

Az ember törekénysége is nagyrészt testi mivoltával van összefüggésben, ott rejlik benne az Énekek éneke fiatalságának varázsa, a testi szerelem szépsége, de Jób nyomorúsága és szenvedése is. Ez lehet a titka azoknak az ambivalens érzéseknek, amelyek az emberi kultúra évszázadai során testünkkel kapcsolatban megfogalmazódtak. A légies, angyali, a tiszta szellemi régiókban mozgó lénytől, amelynek szinte nincs is teste, a testi szenvedélyek hálójában vergődő, ösztöneitől meghatározott lényig, amely inkább porszem, hervadó fűszál vagy féreg. Talán egy új keresztény reneszánszra lenne szükségünk a testünkkel kapcsolatban, amely Assisi Szent Ferenchez hasonlóan felfedezi az emberi testben a teremtés csodáját, a szeretetteljes iróniával kezelt „számár testvért”.



Fotó: B. Curtis/AP/CN



A középületeket óriásplakátokkal borítják be, gyakran nők és férfiak sztereotíp megjelenítésével.

A nyugati kultúrában nevelkedett embernek újra meg kell barátkoznia saját testével, el kell fogadnia azt valós mivoltában, csodálatos lehetőségeivel és korlátaival együtt az egyes életciklusok szerint, beleértve az öregedést, a szenvedést és a halált is. A testünk beszél, érteni kell a szavát, együtt kell élnünk korlátaival, sebezhetőségével. Assisi Szent Ferenc tudta ezt, amikor így kiáltott fel: „Áldjon, Uram testvérünk, a testi halál”.

Kapcsolatban

A testünk révén érzékeljük tehát határainkat és korlátainkat, mind azt, ami túl van rajtunk és ami más, mint mi. Észre kell azonban vennünk, hogy éppen ez teremti meg a valódi kölcsönösség alapjait, hiszen itt szembesülünk azzal, hogy kevesek vagyunk önmagunknak és rá vagyunk utalva másokra.

Ha magasabb fokra akarunk jutni az emberi kapcsolatok művészetében, akkor rá kell döbbernünk, hogy az emberi kapcsolatok megtestesült kapcsolatok, testben élő kapcsolatok. Első tanító mesterünk

lehetnek ebben az anyák, akik a test bölcsességét magukban hordozzák, akik tudják, hogy az élet milyen hatalmas és titokzatos erő, akik tudják, hogy a test közelségének milyen teremtő ereje van. Aztán az ápolónők és az ápolók, meg az orvosok, akik megérintik a beteget, akik kezükben nemcsak gyógyító tudást, hanem megbékítő reményt is hordoznak.

A Biblia ősi időktől fogva a hitvesi kapcsolatot tartotta minden emberi kapcsolat mintaképének. A házasság egy személynek kimondott igenre épül, akinek teste van, egy szövetség, amelyben „egy test lesznek”. A házassági hűség „megtestesült” hűség. A házastársi testi kapcsolat természetesen egy kizárólagos, másra át nem ruházható közösségen alapul. A Biblia világában minden találkozásban jelen van az erőteljes testi jelleg. Amikor hosszú ellenségeskedés, áskálódás és mindenféle csalárdság után Jákob újra találkozott Ézsauval, akkor „Ézsau eléje sietett, megölelte, nyakába borult és sírt” (Ter 33,4).

Az igazi kibékülések sok esetben nem képzelhetőek el könnyek és egymás átölelése nélkül. Senki nem vonja

kétségbe, hogy más az értéke egy bocsánatkérésnek vagy egy szerelmi vallomásnak, ha a másik szemébe nézünk, vagy megfogjuk a kezét, és nem e-mailen vagy sms-ben közöljük az illetővel. Testi mivoltunk is a többiekkel való kapcsolatban nyeri el igazi értékét, ekkor kerül valódi helyére.

Nő és férfi

Az emberi testnek az elidegenedése furcsa módon együtt jár valamiféle frenetikus testkultusszal is. Nem feladatunk, hogy itt belefogjunk a mai erotikával átítatott közélet elemzésébe és ennek negatív hatására a felnövekvő generációkra és a házasságokra. Azt látnunk kell azonban, hogy itt is a test eredeti valóságának az elvesztésével állunk szemben. Az erotikus reklámok, az internetes pornográfia, a virtuális szex, de még a nyilvános tereken való alig-öltözöttség is kiviszi a női testet (manapság egyre inkább a férfi testet is) az egymás szemébe néző kapcsolatok világából. Pedig a hozzám közel állók reakcióiból tudom, hogy mit vegyek fel, mi áll jó nekem, mi fejezi ki igazán a személyiséget, és mi az, ami provokatívan hat másokra.

Ma sokan beszélnek egy új társadalmi szerződés szükségességéről, amely az egymás szemébe nézős, konkrét emberi kapcsolatokra alapoz, ahol igazi felelősségvállalás és elköteleződés lehetséges. A társadalmi jólét, az igazi jóléti társadalom valójában ez: valós emberi kapcsolatok, igazi törődés egymással, felelősségvállalás egymásért. ■

**Szükségünk
van a
testvérre,
hogy eljussunk
Istenhez,
vagyis
az életre,
a boldogságra**



Szeretetből lettünk megteremtve a szeretetre

A testvér nem olyan valaki, akit elviselünk, ő életünk közege, ő jelenti az életet számunkra. Szükségünk van rá, hogy eljussunk Istenhez, tehát az életre, a boldogságra. Ha nem lenne a testvér, olyan városban élnénk, ahol nincsenek utcák. A két lábon a földön járó emberek számára nem elég kizárólag az ég. Ha mindannyiszor, amikor találkozol valakivel, szereted, akkor ebbe a szeretetbe automatikusan Isten szeretetét oltod bele, a rossztól való megszabadulást és a jó befogadását. Megszűnik a magány, az a rossz, ami unalommal tölti be a nagyvárosokat. Újra megtaláljuk a lét teljességét, amit nem lehet az anyagi javakkal mérni és megtaláljuk a lelki javakat is. Az is előfordulhat, hogy egy bizonyos helyzetben a testvér ellenséges, durva, zárkózott... Akkor úgy szeretjük őt, mint a szenvedő, megfeszített, elhagyatott és halott Krisztus arcát. Ebben a szeretetben a testvér esetleges ellenséges és rosszindulatú viselkedése a megváltás eszközévé válik. Szüneteseinkből születik a legmagasztosabb méltóságunk, ezek tesznek Isten munkatársaivá.

Ebből pedig a társadalom húz hasznát, ahol a rosszat nem lövedékek pusztítják el, nem a rendőrséggel fojtják vérbe, hanem a jóval méregetlenítik. Elegendő ehhez, hogy az irodában, az utcán vagy bárhol közeledjünk testvéreinkhez és adjunk életet annak, ami már élet, a közösségnek. Az ember szeretetből lett megteremtve a szeretetre, annyiban él, amennyiben szeret. Nem elégszik meg azzal, hogy szeretik és Isten végtelenül szereti.

Nemde közösségi korszakban élünk? A közösség abban a legfőbb közös értékben éri el csúcspontját, aki a köztünk levő Krisztus: aki ott van a társadalomban, az irodákban, a bankokban, sőt (még) a parlamentben is, a laborokban, a templomban, az otthonokban. Van tehát teendők ebben az életben és nem az a feladatunk, hogy elüssük az időnk. A testvérral megélt közösség azt jelenti, hogy közösbetesszük lelki és anyagi javainkat: Miatyánk, aki a mennyekben vagy és mindennapi kenyerünk, itt a földön. Ez a „titok” tárul fel előttünk, e titok által alakul át az emberi együttélés egy olyan felfelé irányuló meneteléssé, mely mindenkinek Krisztusban való egysége felé halad.

Fordította: Tóth Judit



Érdek nélkül ajándékozzuk magunkat

**„Az egész törvény ebben a mondatban teljesedik be:
szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” (Gal 5,14)**

Ez Pál apostol tanítása: rövid, csodálatos, tömör, megvilágosító. Azt mondja el, hogy a keresztény magatartás alapja és ösztönzője a felebarát iránti szeretet. Ennek a parancsnak a megvalósításában látja az apostol a törvény tökéletes beteljesítését. A törvény ugyanis azt mondja, hogy ne kövess el házasságtörést, ne ölj, ne lopj, ne kívánd másét... és tudjuk, hogy aki szeret, az mindezt nem csinálja: aki szeret, nem öl, nem lop...

**„Az egész törvény ebben a mondatban teljesedik be:
szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”**

Ám aki szeret, az nemcsak egyszerűen kerül a rosszat. Aki szeret, megnyílik mások felé, akarja és teszi a jót, odaajándékozza magát: oda tudja adni életét azért, akit szeret.

Ezért írja Pál, hogy a felebarát iránti szeretet által nemcsak megtartjuk a törvényt, hanem „be is teljesítjük”.

**„Az egész törvény ebben a mondatban teljesedik be:
szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”**

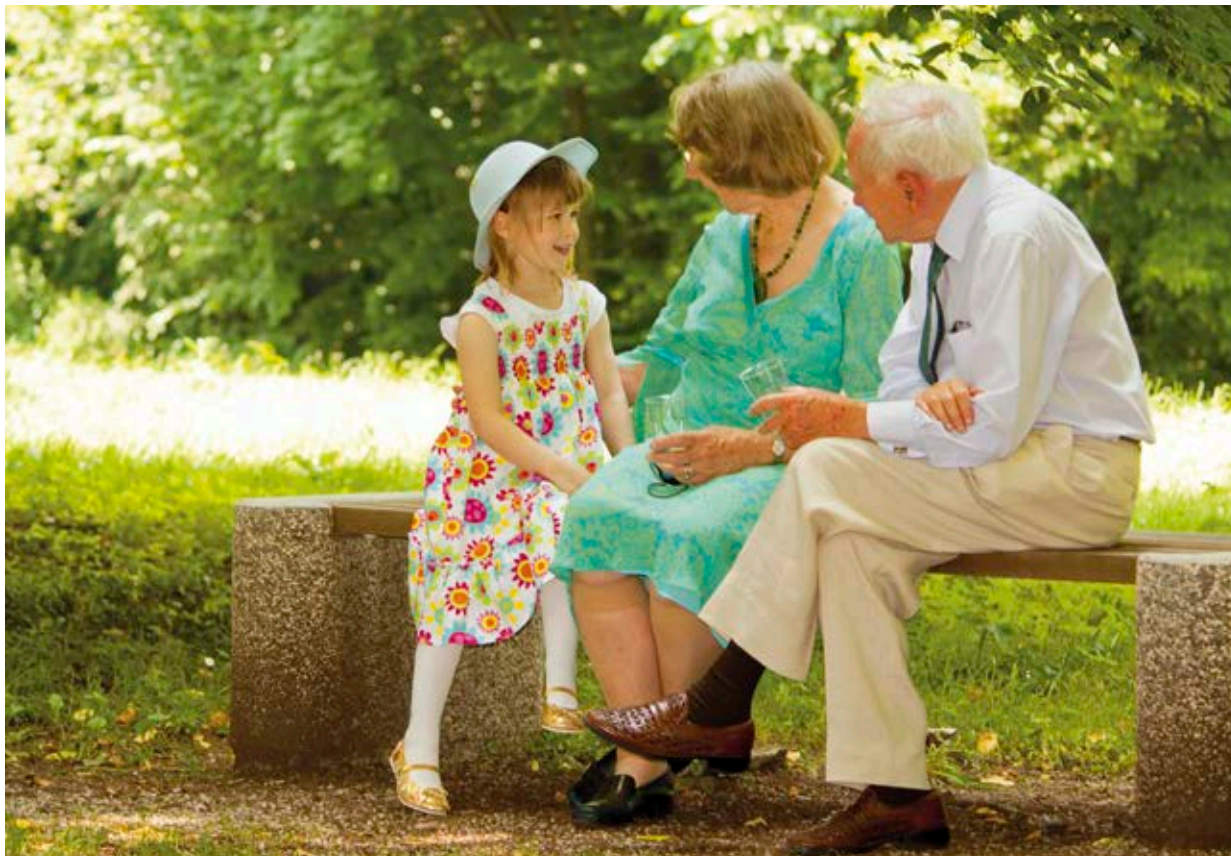
Ha az egész törvény a felebarát iránti szeretetben áll, akkor a többi parancsot olyan eszköznek kell tekintenünk, mely megvilágosít és vezet bennünket, hogy az élet szövevényes helyzeteiben meg tudjuk találni az utat a mások iránti szeretethez. A többi parancsból ki kell tudnunk olvasni Isten szándékát, Isten akaratát.

Ő azt akarja, hogy azért legyünk engedelmesek, tiszták, önmegtagadóak, szelídek, irgalmasok, szegények, hogy jobban megvalósítsuk a szeretet parancsát.

**„Az egész törvény ebben a mondatban teljesedik be:
szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”**

Itt feltehetnénk a kérdést: hogy lehet az, hogy az apostol nem beszél az Isten iránti szeretetről?

Tény, hogy az Isten és a felebarát iránti szeretet nem versengenek egymással. Sőt az egyik – a felebarát



Fotó: Papp Gábor

A testvér sohasem lehet eszköz céljaink elérésében

iránti szeretet – kifejeződése a másoknak, az Isten iránti szeretetnek.

Hiszen Istent szeretni annyit jelent, mint tenni az Ő akaratát. S az Ő akarata az, hogy szeressük felebarátunkat.

„Az egész törvény ebben a mondatban teljesedik be: szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”

Hogyan váltsuk életre ezt az ígét?

Világos: úgy, hogy szeressük felebarátunkat, igazán szeressük. Ez azt jelenti, hogy odaadjuk magunkat neki, de érdek nélkül.

Nem szeret az, aki eszközként használja felebarátját saját céljai érdekében, legyen az akár a legmagasztosabb lelki cél, amilyen például a saját szentté válása. Felebarátunkat kell szeretnünk, nem saját magunkat.

Biztos, hogy aki így szeret, az tényleg szent lesz, „tökéletes, mint az Atya”, mert a lehető legjobbat vitte végbe: rátalált az Isten akaratára, megvalósította, s így tökéletesen beteljesítette a törvényt.

Életünk végén talán nem kizárólag erről a szeretetről fognak bennünket megítélni? ■

Megjelent: 1983 június



A szeretet ingyenes és egyetemes

***„Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok?
Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.” (Lk 6,32)***

Ere a hónapra az élet ígét Lukács evangéliumából választottuk. Ez Jézus egyik mély értelmű kijelentése, melyet a Máté evangéliumban leírt hegyi beszédhez lehetne hasonlítani. Ebben a részben – ahogy tudjuk – Jézus leírja, hogy mit kíván tőlünk Isten Országa, s jellemzi azokat is, akik ehhez az Országához tartoznak: ők arra törekednek, hogy a mennyei Atyát utánozzák. Ebben a szentírási szakaszban Jézus arra hívja meg tanítványait, hogy a mennyei Atya szeretetével szeressenek. Ha gyermekei akarunk lenni, akkor úgy kell szeretnünk felebarátainkat, ahogyan Ő.

„Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.”

Az egyik vonás, mely leginkább jellemzi az Atyaisten szeretetét: az abszolút ingyenesség. Szeretete egész más, mint a világ szeretete. Amíg ez utóbbi a kölcsönösségre és a szimpátiára épül (azokat szeretjük, akik minket szeretnek vagy szimpatikusak nekünk), addig a mennyei Atya szeretete teljesen érdek nélküli;

függetlenül attól, hogy fogják-e viszonzni, teljesen odaajándékozva magát teremtményeinek. Olyan természetű szeretet ez, mely kezdeményez, mely mindent odaad, amije van. Ebből következik, hogy épít és átalakít.

A mennyei Atya nem azért szeret bennünket, mert jók vagyunk, mert olyan szép a lelkünk, hogy kiérdemeljük figyelmét és szeretetét. Éppen ellenkezőleg: szeret minket, s ezáltal létrehozza bennünk a jóságot, a kegyelemből fakadó lelki szépséget, barátaivá, fiaivá tesz minket.

„Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.”

Az Atyaisten szeretetének másik jellemző vonása az egyetemesség. Mindenkit szeret, megkülönböztetés nélkül. Szeretete határtalan, minden mértéket felülmúl. Egyébként Isten szeretetét nem is nevezhetnénk ingyenesnek és teremtmény erejűnek, ha nem éppen azok felé fordulna, akik valamiben hiányt szenvednek, ha nem akarna betölteni minden űrt.



Megkülönböztetés nélkül

Ezért szereti tehát a mennyei Atya azokat a gyermekeket is, akik hálátlanok, távol vannak tőle, vagy lázadnak ellene, sőt, ők azok, akikhez leginkább vonzódik.

„Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.”

Hogyan fogjuk tehát élni az e havi igét?

Úgy, hogy a mennyei Atya igazi gyermekeként élünk és utánozzuk szeretetének főleg azt a két jellemző vonását, melyről az imént beszéltünk: az ingyenességet és az egyetemességet. Arra fogunk tehát törekedni, hogy elsőként, nagylelkűen, együttérzéssel szeressünk, hogy szeretetünk nyitott legyen mindenki iránt, de főleg azok iránt, akiknek a környezetünkben tartal-

matlan, üres az életük. Olyan szeretetre kell törekednünk, mely nem az eredményességet nézi. Azáltal, hogy másokat is részesítünk a Tőle kapott természetes és kegyelmi ajándékokban, azon fáradozunk majd, hogy Isten nagylelkűségének eszközeivé váljunk. Ha hagyjuk, hogy Jézusnak ez az igéje vezessen minket, akkor új szemmel és új szívvel fogunk tekinteni minden felebarátunkra, akivel kapcsolatba kerülünk, és a hétköznapi élet adta helyzetekre is. S bárhol legyünk (a családban, az iskolában, a munkahelyünkön, a kórházban stb.), arra érzünk majd ösztönzést, hogy a szeretetet, azt az isteni szeretetet terjesszük mindenütt, melyet Jézus hozott a földre. Egyedül ez a szeretet képes arra, hogy megváltoztassa a világot. ■

Megjelent: Új Város, 1992/02



Fotó: MO

Az árral szemben

A vészhelyzetek szinte minden alkalommal hihetetlen szolidaritást vagy a sokszor emlegetett összefogást eredményezik.

Amostani árvíz esetében is ez volt tapasztalható, mégis meglepetést okozott: „Soha nem látott árvíz és soha nem látott összefogás.” Ez hangzott el számtalanszor és ismételten.

Árvizek és más természeti katasztrófák az elmúlt évszázadokban is előfordultak. A szakemberek mégis egyre többször okolják a környezetkárosítást, például az ember gazdasági tevékenységének a környezetre gyakorolt negatív hatását, a természeti összetevők kapcsolatrendszerébe való felelőtlen beavatkozást, hogy csak kettőt emeljünk ki. Ezért kellene elgondolkodnunk, hogy egyénileg és

közösségileg hogyan tudunk szembe menni az árral, vagyis a fogyasztói társadalom szinte már diktátumszerű életstílusával és védeni környezetünket, tudatosabban és határozottabban, vagy legalább szolidárisnak lenni egy olyan rendkívüli helyzetben, mint az árvíz.

Csak egy apró pillanat, de talán önmagáért beszél: állok a Gellért gyógyfürdő információs pultjánál és a velem együtt várakozó hölgy hangosan és felháborodottan keresi a fürdő vezetőjét. A Lukácsban kezelik, de az bezárt az árvíz miatt, ezért a Rudasba irányították, de az is bezárt, ahol azt

a felvilágosítást kapta, hogy a Gellértben lesz a kezelés és most innen küldik a Széchenyibe, de nem hagyja annyiban. Ekkor eljöttem és azon gondolkodtam, hogy míg mások heroikus küzdelmet folytatnak, addig van, aki csak a saját világában él.

Ferenc pápa június 5-én, azon a napon, melyet az ENSZ 1972-ben környezetvédelmi világnappá nyilvánított, az általános kihallgatáson többek között a teremtett világ védelmére hívta fel a figyelmet. Szavai a mostani, ahogy sokan nevezték, minden idők legnagyobb árvize kapcsán, nagyon aktuálisak voltak. A Teremtés könyvének első fejezeteiből indult ki, miszerint Isten azért teremtette a férfit és a nőt, hogy törődjön a Földdel és védje: „Ezt a tanácsot Isten nem csak a történelem kezdetén adta, hanem mindenkinek, nekünk is. Isten tervének részét képezi, hogy mi emberek felelősségteljesen gyarapítsuk a világot és olyan kertté alakítsuk át, amely mindenki számára élhető.”

Légifotó a Duna áradásáról Bajánál 2013. június 10-én.

Kisgyermekes családapaként elgondolkodtam azon, mit tehetek ebben a drámai helyzetben. Az jutott eszembe, hogy kétfajta felelősségünk van: az egyik, hogy meg kell tanítani gyermekeinknek, felelősek vagyunk egymásért, a kicsi a nagyobb testvéréért és fordítva; a másik a mi szülői felelősségünk értük. Ez persze egy távlati „projekt” is, mert nem csak most, a jelenben működik. Ezen túl pedig ki kell lépni a nagyobb közegbe is, ami most a gátat jelentette. Az egyik ismerős anyuka felhívott, hogy nem akarunk-e gyerekeinkkel zsákot pakolni, mert ő kimegy a négyéves kisfiával. Ez nagyon jó dolog, mert a gyerekek így látják, hogy ez természetes, hozzátartozik az élethez, sőt sajnos egyre gyakrabban. És azt is megtapasztalják, hogy ez egy felelős tett, de egyben tanulási folyamat is. A mai gyerekeknek például már természetes a szelektív szemétgyűjtés, sőt figyelmeztetnek is, ha mi felnőttek nem így teszünk. Ez is hatással van életünkre, környezetünkre.

Figyelemreméltó tény, hogy a köz-média külön rádiócsatornát hozott létre az árvíz kapcsán. Nagyon jól átjött a médián és a webes felületeken is, hogy ekkora összefogásra nem nagyon volt példa. A különböző egyházi segítség-szervezetek is jobban tudtak együttműködni, mint a vörösiszap-katasztrófa idején, mert egyetlen segélyvonalat hoztak létre, így nagyságrendileg több pénz folyt be, mintha egyenként hirdették volna a saját számukat. Minden szervezet megőrizte saját identitását, mert mindegyik egy kicsit más profillal rendelkezik, de az, hogy együttműködtek, vagy úgy is lehet mondani,

hogy egységben mozogtak, ez a hatékonyság megsokszorozódásához vezetett. Ennek a munkának a következményeként júniusban lesz egy tematikus nap a közmédiában az árvízi károsultak javára, ahol gyűjtést szerveznek, közben pedig zajlik egy kulturális program.

A média az árvízi védekezésnek azt a jellegét is jól bemutatta, hogy ellenzékiek és kormánypártiak, fiatalok és idősebbek, keresztények vagy valamilyen más meggyőződésű felekezethez tartozók egyaránt töltötték a zsákokat, ott dolgoztak a gátakon és nem volt köztük ellentét. Összekovácsolta őket a közös cél: menni az árral szemben, legyőzni a legyőzhetetlennek látszót. És sikerült, de nem magától, nem valami bűvös erőttől. Minden valamiből születik, nem a semmiből, még a rekorderedmény is: rekordjellegű együttműködésből, amikor nem az individuum helyezte magát előtérbe, hanem a közös cél hajtott mindenkit. Ez segíthet majd abban, hogy ne csak a kritikus helyzetekben tudjunk ilyennek lenni, hanem a mindennapokban is, mert úgy tűnik a hétköznapi forgatagában, mintha ez jobban hiányozna. Vajon képesek leszünk ehhez a tapasztalathoz, élményhez, ehhez a kockáztatáshoz, mely szükséges a győzelemhez, hűségesek maradni? ■

Hol vétettünk?

A probléma gyökere az az etikai és antropológiai válság, melyről a Szentatya is beszélt, és amelyre az egyház már több ízben figyelmeztetett. Az ember helytelen magatartásának következtében megváltoztak a természeti jelenségek és emberi környezetünk is.

Mi változott?

Az elmúlt évtizedekben megfigyelhettük, hogy a környezetszennyezés eredményeképp nagyobb légköri viszonyaink átalakultak. Európában a tavasz megrövidült (vagy eltűnt), a hőmérséklet nagymértékben ingadozik, hideg- és melegrekordokat mérnek egyes területeken. A csapadékviszonyok is változtak: ritka a csendes tavaszi, áztató eső, jellemző a késői hóesés, a rövid ideig tartó, nagy intenzitású csapadék, melynek nincs ideje a talajba beszívárogni, hanem gyorsan levonul a vízgyűjtő területen.

Változott épített környezetünk is: a városiasodás, a falukép megváltozása lerövidítette a csapadék összegyűlési idejét az adott vízgyűjtőn. Ehhez járul a hegyvidékeken tapasztalt helytelen erdőgazdálkodás, az erdőirtások és vízfolyás-szabályozás, mely szintén kedvezőtlenül hathat a lefolyási tényezőkre. Az idei „tavasz”-ra jellemző volt a rendkívül csapadékos időjárás. Ez Európa nagy vízgyűjtő területeit érintette, így az árhullámok találkozásával alakulhatott ki a Dunán ez a rendkívüli helyzet.

Mit tehetünk?

A globális klímaváltozás hatásaival egyelőre együtt kell élnünk. Fel kell figyelnünk viszont egy új jelenségre, arra az együttműködésre, melyet ezek a helyzetek az emberi közösségekben eredményeznek. Olyan egységtapasztalatok ezek, melyeket ki kell aknázunk kapcsolataink és az egyesült világ építésében. Ha ezt jól tesszük, megértethetjük az emberekkel, hogy fejlődésünk zsákutcába került, és hogy ennek alapvető oka erkölcsi válságunk. Csak mindenki velünk egységben lehetünk képesek fellépni azzal az érdekeltséggel szemben, mely környezetünk védelmét ma is akadályozza.

Internet és pornográfia

„Igazán törekedtünk arra, hogy gyermekeinkkel a lehető legtöbbet foglalkozzunk, törődjünk velük, mégis sok időt töltenek az interneten és pornográfképeket bámulnak. Miért van ez így?”

aláírt levél

A pornográfia kínálata az interneten roppant nagy és a végtelenségig hozzá lehet férni. Felmérések szerint mindegyik serdülő több időt azzal, hogy navigálnak a videómegosztó portálok között. Ijesztő az

a tény is, ahogy a gyerekek mesélik, milyen könnyen küldenek és kapnak erotikus üzeneteket mobiljukon, skype-on vagy e-mailen. Vannak köztük olyanok, akiknek ez szórakozást jelent, mások félénkségüket győzik le, ismét mások abban ringatják magukat, hogy azáltal tesznek szert önbecsülésre, ha a tiltásokat megszegik. Az a szexualitás, amiről beszélnek, amilyennek bemutatják, ahogy hivalkodnak vele a világban, arra jó, hogy kompenzálja a fiatalokban



Fotó: CN



A pszichológus válaszol

Pasquale Ionata

Jézust szeretni a testvérben

„Pszichológiai szempontból mit jelent Jézust szeretni a testvérben?”

Pszichológiai értelemben Jézust szeretni a testvérben azt jelenti, hogy a másikat önmagáért szeretem. Megértem létének mélységét, különbözőségének szépségét, egyéniségének jellegzetességét. Különbözősége abból fakad, amit megélt, amilyen tapasztalatai vannak, és ez engem arra ösztönöz, hogy feltétlen tiszteljem. Különbözőségére úgy kell tekintenem, ami gazdagít abban az értelemben, hogy elengedhetetlen belső egyensúlyomhoz. Jézust szeretni a testvérben azt jelenti, hogy van valami, ami összekapcsol bennünket és felismerjük különbözőségünk

ellenére, hogy mindenki a maga módján olyan, amilyen, és ezért szeretetre méltó.

Eljutni oda, hogy Jézust szeressük a testvérben, nemcsak ritkaság, hanem mindenekelőtt nehéz is. Nehéz megérteni, hogy a hétköznapiakban hogyan valósítsuk meg. De nem lehetetlen. Ebben segít a következő tapasztalat: Egy fiatal anyuka kocsival ment haza, amikor az előtte levő autónak ütközött. Nagyon sírt, mert a kocsit teljesen új volt, nemrég vásárolták a férjével. Hogyan fogja ezt ott-hon megmagyarázni. A másik kocsit vezetője, aki vétlen volt, nagy megértést mutatott, de el kellett kezdeni a hivatalos ügyintézkést a biztosítónál. Amikor az anyuka az autó papírjait összerendezte, kiesett egy cetli, amire ez volt írva: „Ha baleset történik veled, akkor is téged szeretlek és nem a kocsit.”

Alapjában véve arról van szó, ha már vágyunk arra, hogy szeressük Jézust a testvérben, az már elegendő, függetlenül attól, hogy sikerült-e vagy nem. Ennek kapcsán eszembe jut az egyik professzorom, aki ezt mondta: „Ne azt tartsd szem előtt, hogy betegeid most milyenek, hanem azt, hogy milyenek kellene lenniük.” Évek múltán ezt a tanácsot visszahallottam egy XIV. századi anonim misztikus írásából, melynek címe: „A nem tudás felhője” és ez áll benne: „Isten irgalmas szeme nem arra tekint, aki vagy, és nem is arra, amit tettél, hanem arra, ami szeretnél lenni.”

Fordította: Tóth Judit

a kiegyensúlyozottság érzését, amivel legyőzik az aggodalmakat, kellemetlenségeket, iskolai frusztrációt, haragot, rosszkedvet. A felmérések azt mutatják, hogy a 17 évesek nagyon kevésbé fogják fel a veszélyeket és azoknak a következményeit, amit az interneten művelnek, mert online mindent meg lehet tenni, és aztán egy klikkel ki lehet kapcsolni a számítógépet. De nemcsak erről van szó, hanem arról, hogy a gyerekeknek az az érzésük, hogy az interneten mindent ellenőrizni tudnak és magatartásuk nem jelent veszélyt sem saját magukra nézve, sem a többiekre. Alulértékelik mindazt, amit tesznek és ez együtt jár azzal, hogy felelősségük elégtelen és mindenhatónak gondolják magukat. A megoldás nemcsak abban áll, hogy szűrőket alkalmazunk, melyek megakadályozzák, hogy a gyerekek hozzáférjen bizonyos portálokhoz. A megoldás abban van, hogy arra nevelünk, hogy a család a szeretet színtere legyen. Ez mindenekelőtt a szülőktől azt kéri, hogy legyenek gyermekeikkel, hogy legyenek jelzésértékűek gyermekeik számára, adják át értékeik rendszerét és egy olyan látásmódot, melyben a szexualitás, és a test kiegyensúlyozott jelentőséggel bír. A nevelés azt is jelenti, hogy segítjük és fejlesztjük az eligazodási képességet és az önkontrollt, mely elengedhetetlen ahhoz, hogy vissza tudják utasítani a nemkívánatos tartalmakat, valamint ellenőrizzük, hogy ne legyenek kitéve szexuális ösztönzések vagy jelenetek látványának.

Forrás: CN 2013/9
Fordította: Tóth Judit

Elkötelezetten

Mexikóban ismertem meg az egység lelkeségét sok évvel ezelőtt, aztán fokolárba léptem, de anyukám alapján véve sohasem fogadta el a döntésem, hogy Istennek szenteltem az életemet. A mexikói évek után most egy Róma közelében lévő fokolárban élek.

Anyukám néhány éve buszbaesetet szenvedett, melynek során a tizen-nyolc utasból tizenegy a helyszínen meghalt. Csodával határos módon megmenekült, de jó néhány helyen csonttörést szenvedett.

Egy hónapig volt kórházban, többször megoperálták, és miután hazakerült, a nyári szabadságomat vele töltöttem. Később átesett még műtéteken és komolyabb egészségügyi problémái is lettek, például magas a vérnyomása. Három egymást követő évben minden nyarat vele töltöttem, hogy testvéreim elmeihessenek nyaralni, aminek anyukám persze nagyon örült. Ebben az évben a gerincével betegedett meg, de annyira, hogy már járni sem tudott. Sikerült valemnyire helyrehozni, és most már botalt ugyan, de tud járni. Ekkor azt kérte tőlem, hogy a mostani nyarat is töltssem vele. Ez már soknak tűnt, de azt is megértettem, hogy nincs valami jól és szinte biztosra vettem, hogy vele leszek ezen a nyáron is. Beszéltem erről a fokolárban a többiekkel és a köztünk lévő Jézussal azt gondoltuk, hogy a negyedik nyarat nem töltöm vele. Nem volt könnyű számomra ezt elfogadni, de egyben azt is éreztem, hogy most igent tudok mondani Isten akaratára. Amikor telefonáltam anyukámnak, és mondtam, hogy idén nem megyek, felháborodottan válaszolta: „Hogyhogy nem jöhetsz, amikor beteg

vagyok? Kifizetem a repülőjegyet, semmit nem kell költened és amíg itt leszel velem és a testvéreiddel, felöltödsz és sokkal nagyobb örömmel térsz majd vissza.”

Testvéreim megkérdezték, hogy anya miért háborodott fel ennyire. Elmagaráztam nekik és minden további nélkül megértették. Az a tény, hogy anyukám ennyire haragudott rám, egy újabb igent kért tőlem az Isten akaratára, amit csak a szenvedő Jézus iránti szeretből tudtam megtenni.

Közben anyukámnak ismét kórházba kellett mennie, mert infarktus gyanús volt, de egyben meg is nyugtatott az egyik testvérem, hogy jó kezekben van. Elgondolkodtam az egész történeten, és láttam magam előtt ennek az immár négyéves tapasztalatnak az ívét, hogy ha igent mondok Isten akaratára és szeretem az elhagyott Jézust, akkor ebben minden benne van.

Másnap kaptam anyukámtól egy e-mailt, melyben ezt írta: „Tegnap hallgattam a Szentatyát, aki a hivatásokról beszélt, mindenekelőtt az volt rám nagy hatással, amit a világiak hivatásáról mondott. Nem is tudtam, hogyan köszönjem meg Istennek, hogy téged, kislányom, kiválasztott és ezáltal engem is nagy kegyelemben részesített, amire nem érzem magam méltónak. Végtelenül boldog vagyok, hogy van egy Istennek szentelt lányom, és bocsánatot kérek tőled minden alkalomért, amikor ezt nem fogadtam el. Köszönök neked mindent, Patty. Isten rajtad keresztül sok örömmel ajándékozott meg és most, hogy megtettem ezt a lépést, nagy békét érzek a szívemben. Kérem Istent, hogy továbbra is áldjon meg és adjon neked erőt, hogy mindig előre haladj.” ■



**ELŰZIK OTTHONUKBÓL
AZ INDIÁNOKAT?**

Bennszülött tekintet

Szemében ősi büszkeség. A meszsiségbe, régi letűnt időkbe réved, amikor Brazília lakosságát még úgy hívták, hogy guaranik, xinguk, kuarupok, karaják. Nagyjából kétezer törzset számláltak, melynek jelentős részét az európai gyarmatosítók kiirtották. A madártollak mélysötét színeinek, a kéknek és a pirosnak erőteljes érzelmi hatása van, ősi félelmeket idéznek. A szemeket keretező fekete szín a harántcsíkokkal, mintha harci dísz lenne a mintegy húsz indián ellen kivonuló karhatalmi erők figyelmeztetésére, akik azért érkeztek, hogy eltávolítsák őket az Indián Múzeum székhelyéről, amelyet 2006-ban foglaltak el és tartanak ellenőrzésük alatt. Valami leírhatatlan nyomorúságban élnek, amit most megelégteltek a hatóságok, mivel túl közel esik a hely a Maracanà stadionhoz Rio de Janeiróban, ahol óriási átalakítási munkálatok folynak, mivel itt játsszák 2014-ben a futball világbajnokság döntőjét. Ugyancsak itt lesz majd 2016-ban az olimpiai játékok megnyitója. A brazil szövetségi törvényszék állásfoglalása szerint az Indián Múzeum egykori székhelyéből boltokat, kereskedelmi övezetet kell kialakítani. Hónapokon keresztül ellenálltak az indiánok (indios), akikre a portugál felfedezők ragasztották ezt a nevet. Az ellenkezés hiábavalónak tűnik, egyetlen, szimbolikus fegyverük az íj és a dárda, mellyel szembeszállhatnak a közömbösséggel, a gazdasági fejlődés személytelen, elsőprő erejével.

Forrás: CN 2013/8

Fotó: F. Dana/AP/CN

A szabadság leteltével a munkahelyemen meglehetősen rossz hangulat fogadott. Nem annyira a munkavégzésből adódott ez a levertség, mint inkább azokból a konfliktusokból és félreértésekből, melyek gyakran előfordulnak a csoporton belül, szervezeti keretekben dolgozók közt. Számos cégnél a gazdasági válság terheli meg a dolgozók közti légkört, különösen azokon a helyeken, ahol keveset törődnek a humán oldallal, a csoportkommunikációval, a sikerek és a kudarcok megosztásával. Sokkal inkább azt a pozitív hozzáállást kellene kidomborítani, mely a csoport identitástudatából és összetartó erejéből fakad.

A szervezetfejlesztési stratégiák, azaz a csoport identitásából és sajátosságából fakadó értékek összességét a "mission" (küldetés) fogalommal írhatjuk le: ez az, ami a csoportot egyedülállóvá és pótolhatatlanná teszi a piacon és a társadalomban. Ezért képes egyértelműen megkülönböztetni magát másoktól és meghatározni saját céljait, valamint garantálni azt, amit „vision”-nak nevezünk, vagyis a cég újfajta gondolatát, mely márkát és tevékenységet kreál a kereskedelemben. Gyakran előfordul azonban az évek során, hogy a nehézségek és a piac folyamatosan átalakulóban levő konkurenciája miatt ezek a szavak már

nem fontosak, kiüresedtek, elvesztették jelentésüket. Hogyan lehet újra értelmet adni annak az eredeti elképzelésnek, melyhez a csoport minden tagja kezdetben szenvedélyesen csatlakozott, mert benne rátaláltak önmagukra?

A válasz nem könnyű és nem is biztos. Magában a csoport kifejező képességében rejlik, hogy fel tudja-e újra fedezni saját átalakulóban levő identitását.

Előfordulhat, hogy a „mission” elhalványodik, mert csökken az összetartó erő, a kihívás a csoporton belül, és talán azért is, mert a cég célja már nem egy közös elképzelés, hanem a bürokratikus tevékenység és olyan feladatvégzés, melyet néhány (többé-kevésbé felvilágosult) ember irányít. Ők viszont már az évek során a konkrét munkát végző csoporttól eltávolodtak. Ha a cég még mindig lendületben akarja tartani a tevékenységét, akkor befektethet az emberi erőforrásokba azáltal, hogy mindenki elmondhatja a véleményét és igényét egyéni és közösségi szinten. Ha elősegítjük a csoportban a kölcsönös bizalmat és az érzelmi intelligenciát (D. Goleman), akkor újraélesztjük az emberi kapcsolatok értelmét és nem csak a munkavégzés értelmét.

A csoport teljesítőképességének, fejlődésének és növekedésének többféle módszerét dolgozták ki.

Munkahelyi konfliktusok

MITŐL NYER ÚJRA ÉRTELMET EGY MUNKAHELYI CSOPORT TEVÉKENYSÉGE?





A csoportban a kölcsönös bizalmat és az érzelmi intelligenciát kell újraéleszteni és az emberi kapcsolatok értelmét

Közülük az egyik legérdekesebb Eric Berne amerikai pszichiáter tranzakcionális analízise, mely végső soron egy hosszabb folyamaton keresztül elvezet az optimális emberi kapcsolatokhoz. De léteznek olyan pszichológiai módszerek is, melyek a nézeteltérések kezelését abban látják, hogy megértsük azt, amit beszélgetőpartnerünk él és fogadjuk el nyitottan, előítéletek nélkül, ne pedig a saját látásmódunkból induljunk ki. A leginkább hatékony módszer egy konfliktus eredményes kezelésére az, ha befogadjuk a véleménykülönbségeket, ha elfogadjuk a kifogásokat és a szembehelyezkedést

anélkül, hogy elutasítanánk és ellenségesen szembeszállnánk vele csupán azért, mert más, mint ahogy mi gondolunk. Ilyen hozzáállással mindenekelőtt visszafogjuk a hangerőnket, mert ami a kommunikációban leginkább fontos, az a mód, ahogyan elmondunk valamit, a nem verbális tartalom, az az üzenet, ami a hangszínből és hanghordozásból tevődik össze. A nem verbális és paraverbális nyelvezet a kommunikáció kilencvenhárom százalékát teszi ki, tehát a közlés lényegi részét.

Lehetséges az, hogy befogadjuk az ellenségeskedést, a nézet- és véleménykülönbségeket, de el kell kerülni az abszurd és általánosításokkal teli vádaskodást, mely törést okoz, mint például: „nem, nem igaz, de, nahát, soha, mindig, mindenki, senki”. Jobb, ha olyan szavakat használunk, melyek összekötnék és a megértést fejezik ki, mint például: „megértem álláspontodat és azt gondolom, hogy...”. „Nagyra értékelem, ahogyan gondolkodsz, de azért mégis...”. El kell kerülni az összeütközést a kapcsolatok és az érzelmek területén, ez hozzásegít a párbeszéd kialakulásához és a szembenézéshez, mely önmagában véve majdnem mindig eredményes.

Forrás: CN 2013/8
Fordította: Tóth Judit



100 éves Bollywood

Bollywood a köztudatban elterjedt neve az indiai Mumbaiban található hindi nyelvű filmgyártás legnagyobb központjának. Az elnevezés maga Mumbai régi nevének (Bombay) valamint az amerikai Hollywood nevének összevonásával keletkezett. A fogalmat több helyütt az egész indiai filmgyártással azonosítják, pedig Bollywood csak része az indiai filmiparnak.

Maga a kifejezés a '70-es években keletkezett, amikor India átvette az Amerikai Egyesült Államoktól a világ legnagyobb filmgyártójának címét. A kifejezés konkrét eredetét több ember is magáénak vallja. Dadasaheb Phalke indiai producer és rendező *Raja Harishchandra* (1913) című filmje volt az első némafilm, melyet Indiában gyártottak, aztán az 1930-as évektől az indiai filmipar több mint kétszáz filmet hozott létre évente. A bollywoodi fil-

mek tartalmilag általában kerülnek a valóság ábrázolását, bár volt már néhány filmalkotó, akik kemény

társadalmi témákat is filmre vittek, vagy az indiai függetlenségi harcokat használták filmjeik háttérül. A hagyományos bollywoodi filmalkotások rendkívül látványosak, színesek, számos műfajt ötvöznek (pl. szerelmes történet, vígjáték, akció, melodráma), és ezzel a közönség szinte minden rétegét és korosztályát képesek megszólítani. Egyedülálló szint képviselnek a világ filmes piacán, mivel ehhez hasonló darabok sehol máshol nem készülnek, ugyanakkor gyökereik a több ezer éves indiai kulturális hagyományokhoz nyúlnak vissza. Szinte elmaradhatatlan elemük a zene és a hagyományosan pazar táncjelenetek,

melyekben a filmsztárok különleges helyszíneken, hatalmas táncokkal és számos egzotikus jelmezt felvonultatva kápráztatják el a közönséget. Az elmúlt évtizedben az indiai filmek egyre több nyugati hatást olvasztottak magukba, ám ez csak még változatosabbá tette az amúgy is rendkívül színes bollywoodi filmipart: filmtermésében ma már megtalálhatóak többek között a fiatalos hangvételű, modern romantikus komédiák, a profin megkompozíciózott, számos speciális vizuális effektet beépítő akciófilmek, vagy a nyugati fesztiválok nagy sikereket arató, szerzői filmhez erősen közelítő szatírák és realista művek. ■

Ladik Fesztivál

A Ladik Keresztény Könyvzenei Fesztivál, amelyet minden évben szokásosan Apostagon szerveznek meg, idén július 25 és 27 között a pécsi sportcsarnokba hajózik, a HungaRió ifjúsági találkozóra. Az ökumenikus fesztiválon számos keresztény művész, előadó, zenekar vesz részt. Borka Zsolt, Csiszér László és Sillye Jenő mellett eljön az ITB, a ZöldGomb és a Ladik zenekar is. „Nem csak olyan fiatalokat vagy régebb óta fiatalokat várunk, akik vallásukat gyakorló emberek. Azokra is számítunk, akik érdeklődnek a kereszténység iránt, akik keresnek valamit, mert úgy érzik, hogy az élet többről szól, mint amit a hétköznapiakban megélünk belőle. Azt gondolom, hogy most már elég nagy hagyománya van Magyarországon a ke-



resztény könnyűzenének, ami már a '60-as évek óta létezik. A mi fesztiválunk abban próbál más lenni a többi zenei fesztiválhoz képest, ami a mondanivalót illeti. A fiatalabbak újabb műfajokat is behoznak, mint például a rap, de mindenki a hitről énekel. Az a tapasztalatunk, hogy ez az az út, amelyen a leginkább meg lehet szólítani a fiatalokat” – beszélt a Ladik Fesztivál lényegéről Ács Tibor szervező. A Ladik Fesztivál, melyet idén tizennyolcadszor rendeznek meg, a HungaRió délutáni programjában kapott helyet.

Repcsik

Merész húzásra vállalkozott a Walt Disney Pictures, amikor az évekig DVD forgalmazásra szánt *Repcsik* című filmet a világpremier előtt néhány hónappal mégis a mozis bemutatónak fordította. A döntés nem meglepő abból a szempontból, hogy az új film a nagysikerű Verdák sorozatba illeszkedik, így annak a célközönsége várhatóan itt is megtölti majd a filmszínházak nézőterét. Dusty, a gabonapermetező repülőgép arról álmodozik, hogy részt vesz egy nevezetes légi versenyen. A probléma csupán annyi, hogy iszonyodik a magasságtól. Mentora és néhány újdonsült barátja segítségével azonban elindul, hogy megvalósítsa vágyát. A film augusztus 15-én kerül a hazai mozikba.



A burok

Melanie Stryder testébe fecskendezik egy földönkívüli lelkét, ám az idegen ahelyett, hogy újdonsült testében véghezvinné fájának a Föld leigázásáról szőtt tervét, szövetségre lép a lánnyal, majd útnak indulnak, hogy védelmezzék a még szabad embereket. Izgalmasnak hangzik? Sajnos nem az.

A július végén DVD-n megjelenő ifjúsági film nem több egy újabb támadásnál azok felé a tinédzserek felé, akik rajonganak a népszerű *Alkonyat-szériá*ért. A *burok* annyiban más, mint a tinivámpírok kalandjai, hogy a főszerepet alakító Saoirse Ronan messze szimpatikusabb az őrlődő fiatal lány szerepében, mint hasonzorú elődjai. Egyéb újdonságot ne várjunk ettől a filmtől és amennyire lehetséges, kerüljük is el.



Az utolsó hegycsúcs

Véget ért a várakozás, *Az utolsó hegycsúcs* című film július 8-tól megvásárolható lesz DVD-n! A nagysikerű spanyol dokumentumfilmet egy 2009-ben hegymászóbal esetben elhunyt katolikus pap élete és halála ihlette. Pablo Dominguez, egy katolikus pap, aki éjjel-nappali szolgálatot vállalt, aki ég és föld találkozási pontja volt, és ezt az emberek megérezték. Feltárul a múlt, hiszen mindenki Pablóról beszél, mégis a jelen kérdéseire kapunk választ a szereplők szájából: Mi a boldogság? Lehet-e boldog, aki szenved? Van-e teljes élet? Mi a halál? 80 perc, 50 szereplő, spanyolos lendület, megragadó képek és zene, ráadásul nyomasztó légkör helyett derűs, őszinte, reménykeltő vallomások. Ez volt Pablo, és ilyen maga az élet. A film 2010-ben elsőprő sikert aratott a spanyol mozikban. Azóta több mint tizenöt országban vetítették.



Csomagoljam?

A Kiscelli Múzeum/Fővárosi Képtár barokk tereiben nyílt kiállítás a papír alapanyagú kereskedelmi csomagolás történetét mutatja be. A színes csomagolópapírok, árucímkek, nyomott mintás papírzacskók és dobozok formátumának és nyomdai dekorációjának



változatait a kezdetektől az 1990-es évekig követi végig a kiállítás a Kiscelli Múzeum gyűjteményén kívül több múzeum és magángyűjtők anyagából válogatva. A kiállítás történeti részében a kis cégek egyedi tervezésű dekorációi és a nagyobb hálózatok teljes tárgysorozatai is szerepelnek. Mára elfeledett termékek emlékeztet csomagolásától kezdve egészen a közelmúltból még talán ismerős, az államszocialista dizájn képviselő darabokig különleges papírányagokkal találkozhatnak a kiállításra látogatók. A XIX. század hatvanas éveitől kibontakozó, majd a XX. században a konzumfélételeket szinte teljesen beborító grafikai alkotások friss képi világa a kezdetektől fogva a pusztán használaton túl fontos kultúrákövetítő eszköz volt. Az eddig együtt még sosem látott műtárgyakat komoly muzeológiai módszertannal feldolgozó, a fiatal alkotók révén a vizuális trendekbe illeszkedő és a napi környezetvédelmi problémákra is reflektáló, magyar és angol nyelvű kiállítás látványterveit a Magyar Képzőművészeti Egyetem másodéves látványtervező hallgatói készítették. A kiállítás 2013 szeptemberéig tekinthető meg.



MINÚ, A TENGER GYÖNGYE

Minú apró homokszemecske volt, aki hatalmas családja körében élt a Csendes Óceán egy gyönyörű strandján. Kecses volt, kerek, fényes, áttetsző. Természet anyja csodálatos alkotása. Gondtalanul élt az óceán partján, és boldog volt, amikor a hullámok húsító cseppjei öntözték. Mégis lelke mélyén ismeretlen vágyak ébredtek valami olyan után, amit megnevezni se tudott. Érezte, hogy valami nagy dologra született. De mi lehet az? Olykor-olykor felkapaszkodott egy magas sziklára és onnan csodálta a tengert. Micsoda látvány! Az ég és a tenger kékje összeért, a vízen fel-felcsillantak a ficáncoló halak, minden fenséges volt. Egy nap Minú egy kisebb szikláról gyönyörködött a látványban, amikor hirtelen elsötétedett az ég és nagy vihar kerekedett. A kis homokszemet felkapta egy szélrohám és a tengerbe sodorta. Mint egy álomban, kavargott minden a szeme előtt, körülvette őt a víz kékje, elalélt. A tenger fenekén tért magához. Egy gyönyörű tengeri csillag ébresztgette: Hallasz engem? Megsebesültél? – aggódott a csillag, akit Stellának hívtak. Minú körülnézett: mindenütt algák ezer színben, táncoló halak és korallvirágok.

Hihetetlen szépség, ameddig csak ellátott. Stella, aki azonnal a barátja lett, megmutatta a tenger titkos kincseit is, hajóroncsok maradványait, régi horgonyokat, sötét tengeri barlangokat. Egyszer egy algacsomót kerültek ki éppen, amikor halk nyöszörgésre lettek figyelmesek. Elindultak a hang irányába. Egy kis kagylóra bukkantak, aki nem tudta visszafojtani a sírását. Mariellának hívták. Családját elsöpörte egy súlyos horgony, ami a tengerbe zuhant. Így maradt egy szál magában. Minú, aki érzékeny és nagylelkű homokszem volt, rögtön arra gondolt, hogy ezen túl minden nap meglátogatja Mariellát, hogy ne szenvedjen a magánytól. Stella is lelkesedett az ötletért. Így járt hosszú időn keresztül a két barát a kis kagylóhoz, aki már nem sírdogált. Egy nap Minú egyedül érkezett, és egész nap boldogan játszottak. Estére úgy kifáradt, hogy elaludt a kagyló fénylő házában. Sokáig aludt, teltek a hetek, a hónapok, az évek. Kint a tenger éppolyan gyönyörű volt, mint eddig, bent a kis kagyló házában pedig megszületett Természet anyja legszebb csodája. A kis homokszem gyönyörű, fényes gyöngygyé változott.

Fordította: Paksy Eszter

Tudnánk ennyire egy lenni?

Iskolánk hetedikes diákjaival Erdélybe utaztunk, harminc-négy gyerek és négy pedagógus. Gyönyörű helyeken jártunk, és nagyon sok élménnyel gazdagodtunk ezen az úton. Minden reggel dobtunk a szeretet dobókockával, hogy segítségével ne csak a programokra, hanem egymásra is szeretettel tudjunk figyelni.

Felnőttnek, fiatalnak egyaránt emlékezetes volt egy nagyváradi útkereszteződésnél álló kis templom, amit az elmúlt rendszerben le akartak bontani, de a Váradiak összefogtak és élő láncsal körbevették, így nem merte azt az akkori vezetés lerombolni. Elgondolkodtatott minket ez a hitért való bátor kiállás. Vajon mi tudnánk ennyire egy lenni?



Nagyon igyekeztünk, hogy megpróbáljuk az egységet élni ott, egymás között, és a gyerekek felé is, konkrétan és az adott helyzetekben. Persze nemcsak egymás között figyeltünk erre a feladatra, hogy „legyenek mindnyájan egy...”, hanem az Erdélyben élők irányába is, például az idegenvezetőnk felé. Ő is boldogan csatlakozott hozzánk az imádságoknál a házsongárdi temetőben.

Déván jártunk a Bőjte Csaba atya által alapított Szent Ferenc gyermekotthonban, és átadtuk az iskolában gyűjtött írószer és egyéb adományokat. Lehetősé-

günk volt bepillantani az ottani életbe. A gyerekek utána megállapították: „milyen jó nekünk, hogy igazi családban élünk.”

A három nap mindnyájunkat családdá formált, eggyé tett. Reméljük, minél tovább bennünk marad, megerősít minket ez az élmény, hogy másokkal, máskor, máshol is ilyen nyitott szívvel legyünk jelenek.

Bedőné Grébel Anita
Gödöllő

A titkom

Egyik nap déli 12-ig foglalt voltam. Eszembe jutott, hogy egyik testvérünk örülne, ha bemennék hozzá a kórházba és felvehetné a betegek szentségét. „Adjatok” – jutott eszembe és indultam ebédelés helyett. A kórteremben az ágya üres, társa mondta, hogy elvitték vizsgálatra, hosszú lesz. Hazaindultam, de útközben eszembe jutott, hogy felhívom a főnövért, tud-e róla valamit. „Tessék, máris adom!” – éppen vele beszéltem. Leszálltam a buszról és visszamentem a kórházba. Jól megsértáztam Jézust, de így lettünk igazán boldogok.

Később egy házaspárt irányítottak hozzám, majd telefonáltak: mikor jöhetnek? „Mielőbb” – volt a válasz. „Adjatok!”, hát akkor ma este fél 8-ra, a szentségimádás után (félretéve egyéb programom, de nem majd, hanem most!)

Aztán kiderült valakiről, hogy komolyabb lelki segítségre szorul. Csak a szombat dél jó neki. Hát én már foglalt vagyok. „Adjatok!” – jutott

eszembe. Akkor jöjjön ma este negyed kilenc után. „Nincs késő?” „Bármikor!” Nagyon boldog volt, hogy jöhetett! És nagy kegyelem volt!

Nagy Károly – Budapest

Az időmet adom

Egy alkalommal, amikor a metróra utaztam, a fülemben a ZöldGomb együttes zenéje szólt. Körülöttem az emberek többsége egy újabb szürke hétköznapot élve csak bámult maga elé, nagyon magányosnak, üresnek látszottak. Az én szívemben viszont hatalmas öröm volt és nagyon szerencsésnek éreztem magam, amiért ismerhetem Istent. Ezt az örömet valahogyan át akartam adni nekik, szerettem volna, ha ők is megtapasztalják, hogy van valaki, aki végtelenül szereti őket. Így hát elkezdtem imádkozni értük. Örömem az arcomon is látszott, hiszen egész úton mosolyogtam. Egy férfi, aki ugyanott szállt le a metróról, mint én, odalépett hozzám és megkérdezte: Mi a titkom? Mitől vagyok ennyire jókedvű? Erre azt válaszoltam: mert tudom, hogy Isten szeret. Azt gondoltam, bolondnak fog nézni, de nem így történt. Elmondta, hogy jó élete van, mindene megvan, mégis hatalmas ürességet érez magában. Hazafele úton mindennap elmegy egy templom mellett és azon gondolkodik, hogy bemegy, de eddig valami mindig visszatartotta. Viszont ő is ilyen boldog akar lenni, úgyhogy hazafelé menet ma be fog menni.

Zsani – Monor

Közeleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál
Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársai:
Bakacsi Viktória, Paksy Eszter

Nyomtatás:
F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág
Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2013-ra: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró
Támogatói előfizetés: 10 000 Ft
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu



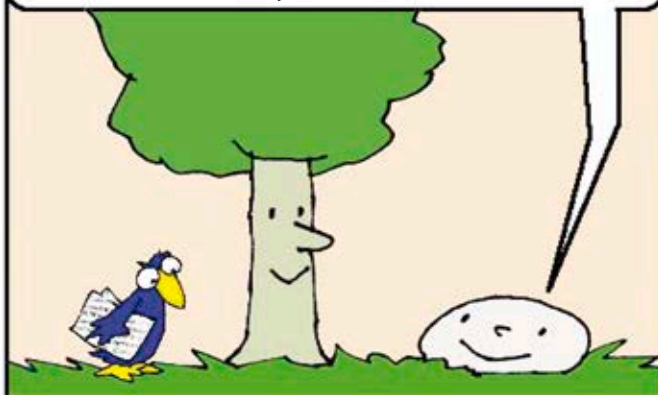
Az árral szemben:
cikkünk a 24-25. oldalon.

Fotó: Mudri László
mudrilaszlo.blogspot.hu

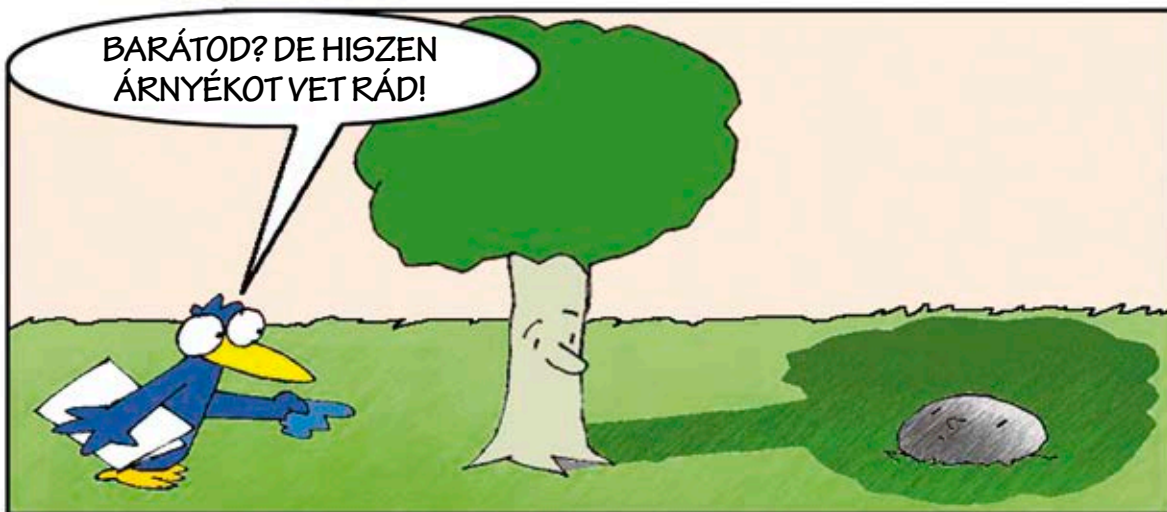
AZ ÚJSÁG SZERINT FONTOS
SZEMPONT A STABILITÁS!



MENNYIRE IGAZ! MI PÉLDÁUL
MINDIG EGY HELYBEN MARADUNK, ÉN ÉS
A BARÁTOM, EZ A DERÉK DIÓFA!



BARÁTOD? DE HISZEN
ÁRNYÉKOT VET RÁD!



NEM Ő AZ OKA, HANEM A NAP, AHOGY FÉNYT
VET RÁNK! LÁTOD, MILYEN JÓL CSINÁLJA?



Vittorio Sadini

ELSŐ HÍD KFT



vitafood®

Az **Első Híd Kft.** 1993-ban alakult családi vállalkozásként. Célul tűztük ki az egészségre jó hatással lévő és a természetkor, a feldolgozáskor a környezetet a lehető legkisebb mértékben károsító bio termékek gyártását. Ugyanúgy célunk, hogy az általunk gyártott élelmiszerek élvezeti értéke minél nagyobb legyen, hogy a vásárlók ne csak egészségeset, hanem finomat is egyenek.

Almaecet, zöldség- és gyümölcslevek

Ezek a termékeink bio nádcukorral, agavével vagy mézzel készültek, annak megfelelően, hogy ideális tápértékűek és kiváló ízűek legyenek.

Gyümölcslekvárok

A darabos gyümölcs és alacsony cukortartalmukkal igazi természetes ízharmoniót adnak. Húsokhoz, müzlibe vagy reggeli ínycsiklósásként jó szívvel ajánljuk.

Paradicsomalapú termékek

A kiváló ökológiai módon termesztett paradicsomnak köszönhetően a Vitafood® paradicsom sűrítményt, ketchupöt, bolognai, mexikói és milánói mártást ma már mindenki fogyasztja. A mártásokat pizzára, tészta feltétként vagy meleg szendvicznek sajttal megszórva ajánljuk.



A termékeink színezék, aroma, tartósítószer és gmo mentesek.
Megtalálhatók a bio boltokban, de az Intersparban és az Auchanban is.

burianmartilaci@gmail.com

Elérhetőség:

tel: +36309531633

www.vitafood.hu

Új Város 2013/07-08

